

Arrest

nr. 184 850 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN HECKE, die loco advocaat W. FIERENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 17 september 2014 bij de Belgische diplomatieke post in Kosovo een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van een gezinshereniging met zijn in België verblijvende echtgenote.

Op 21 januari 2015 werd het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,§1,1,al.1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 17/09/2014, via de Belgische diplomatieke post in Pristina een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S.J., geboren op 23/01/1988, van Kosovaarse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, P.T., geboren op 14/09/1988, van Kosovaarse nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 10 van bovenstaande wet bepaalt dat, voor de vreemdeling bedoeld in §1, eerste lid, 4° en 5°, de te vervoegen vreemdeling over toereikende, stabiele, en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. De bestaansmiddelen dienen ten minste gelijk te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie:

Overwegende dat, ter staving van de inkomsten van mevrouw P., haar loonfiches bij [...] bvba van januari 2014 tot en met augustus 2014 werden voorgelegd;

Overwegende dat mevrouw P. op basis van deze loonfiches een gemiddeld maandelijks inkomen van 1202,51 euro heeft;

Overwegende dat niets in het dossier er op wijst dat haar inkomsten, die niet ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3,° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, mevrouw zouden toelaten te voorzien in haar eigen behoeften en die van haar echtgenoot, zonder het risico ten laste te vallen van de overheid, des te meer gezien haar maandelijks huurlast van 525 euro;

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 12bis, §2, vierde lid Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken luidt als volgt:

[...]

Uit deze motivering blijkt dat de visumaanvraag van verzoeker ingediend op 17/09/2014 met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote in België geweigerd wordt omdat zijn echtgenote niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de Vreemdelingenwet om zichzelf en haar gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Verzoeker stelt evenwel vast dat er geen deugdelijk behoeftenonderzoek werd doorgevoerd, gesteund op werkelijke, correcte en volledige feitengegevens zoals artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet nochtans voorziet zodat dit artikel onmiskenbaar geschonden werd.

Artikel 12bis, §2, vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt immers:

'Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.'

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker niet als toereikend, stabiel en regelmatig worden beschouwd zodat niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden betreffende bestaansmiddelen bepaald in artikel 10, §5 Vreemdelingenwet.

Gelet op artikel 12bis, §2, vierde lid Vreemdelingenwet diende er dan ook overgegaan te worden tot een concrete behoeftenanalyse van de echtgenote en haar familieleden, namelijk diende er op basis van de eigen behoeften bepaald te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Indien nodig kon de minister of zijn gemachtigde bovendien alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zouden zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er een concrete behoeftenanalyse van de echtgenote en haar familieleden werd uitgevoerd noch dat gebruik werd gemaakt van de in de wet voorziene mogelijkheid om inlichtingen te vragen aan de vreemdeling voor deze analyse.

De verwerende partij verwijst immers in de motivering van de bestreden beslissing enkel naar het gemiddeld maandelijks inkomen van de echtgenote en haar maandelijks huurlast van 525 EUR om te besluiten dat het gemiddeld maandelijks inkomen van de referentiepersoon onvoldoende zou zijn om te voorzien in zowel haar behoeften als die van haar echtgenoot.

De verwijzing naar deze twee elementen volstaat evenwel niet om aannemelijk te maken dat een concrete behoeftenanalyse werd doorgevoerd zoals bedoeld in artikel 12bis §2, vierde lid Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dergelijke concrete behoeftenanalyse alleszins niet gezien er nergens gegevens inzake de concrete behoeften vermeld worden.

Artikel 12bis §2, vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een onderzoek dient te gebeuren op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Er dient bijgevolg een beoordeling gemaakt te worden van de concrete eigen behoeften van de referentiepersoon en van zijn familieleden in casu, wat duidelijk niet gebeurde. Een loutere verwijzing naar de maandelijks huurlast voldoet niet aan het vooropgestelde onderzoek.

Daarenboven voorziet artikel 12bis §2, vierde lid Vreemdelingenwet dat indien de gemachtigde niet bekend was met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, zijn echtgenote en haar familieleden, hij alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig zouden hebben om te voorkomen dat ze ten laste zouden vallen van de openbare overheden kon doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om inlichtingen te vragen zodat de gemachtigde in gebreke gebleven is om zijn beslissing op dit punt zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij tracht voor te houden in de nota, is het geenszins aan verzoeker om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van de vereiste concrete behoeftenanalyse een verplichting is die conform artikel 12bis §2, vierde lid Vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij werd gelegd.

Derhalve dient besloten te worden dat er onzorgvuldig geoordeeld werd door geen rekening te houden met de concrete eigen behoefte van de echtgenote en haar familieleden inzake de noodzakelijke bestaansmiddelen vereist door artikel 12bis, §2, vierde lid Vreemdelingenwet.

Tevens werd de materiële motiveringsplicht geschonden gezien de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar artikel 12bis, §2, vierde lid Vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Terzake wenst verzoeker trouwens te verwijzen naar een gelijkaardige situatie, zijnde de gezinshereniging met een Belgische onderdaan, waarin door uw Raad besloten werd tot vernietiging van de bestreden beslissingen omwille van het niet uitvoeren van een concrete behoefteanalyse (RvV nr. 78.310 van 29/03/2012; RvV nr. 126.121 van 23/06/2014).

Dat het enige middel tegen de bestreden beslissing bijgevolg ernstig is en gegrond.

Dat bijgevolg ten onrechte werd beslist dat de visumaanvraag van verzoeker geweigerd wordt..”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betwist niet dat naar luidt van de geldende bepalingen hij moet aantonen dat zijn echtgenote over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Hij betwist evenmin dat de voorgelegde inkomsten niet volstaan, maar betoogt dat er geen deugdelijke behoefteanalyse werd doorgevoerd gesteund op werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, zoals voorgeschreven door artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling werd geschonden. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook niet te hebben verwezen naar deze bepaling, noch een motivering bevat inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, bepaalde het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

In de mate dat verzoeker betoogt dat de formele (en niet de materiële zoals hij ten onrecht betoogt) motiveringsplicht zou zijn geschonden omdat niet uitdrukkelijk werd verwezen naar de voormelde bepaling, moet het volgende worden gesteld:

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld,

en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de formele motiveringswet van 29 juli 1991 kan echter niet worden afgeleid dat de verwijzing in een bestuurshandeling naar een bepaling noodzakelijk gepaard moet gaan met de vermelding van de gehanteerde regelgeving, althans niet indien de verzoeker na het lezen van de beslissing, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, weet of redelijkerwijze kan weten om welke norm het gaat (cfr. RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS; RvS 14 maart 2006, nr. 161.353, DAEMS). Het niet of niet-precies vermelden van de juridische grondslag kan verder alleen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing indien dit de verzoekende partij zou hebben geschaad (RvS 18 oktober 2004, nr. 136.166, DEJONCKHEERE).

Nu verzoeker zelf heeft verwezen naar artikel 12*bis*, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet en de daarin opgenomen behoefteanalyse, toont hij op geen enkele wijze aan hoe hij in zijn belangen zou zijn geschaad doordat niet uitdrukkelijk naar deze bepaling werd verwezen. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

Voor zover verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake de bestaansmiddelen die nodig zijn om in te voorzien in de eigen behoeften zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, kan zij evenmin worden bijgetreden. In de bestreden beslissing valt immers het volgende te lezen:

“Overwegende dat mevrouw P. op basis van deze loonfiches een gemiddeld maandelijks inkomen van 1202,51 euro heeft;

Overwegende dat niets in het dossier er op wijst dat haar inkomsten, die niet ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1, 3,° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, mevrouw zouden toelaten te voorzien in haar eigen behoeften en die van haar echtgenoot, zonder het risico ten laste te vallen van de overheid, des te meer gezien haar maandelijks huurlast van 525 euro.”

In de mate dat verzoeker zou alluderen op het feit dat naar zijn mening de verwerende partij uitdrukkelijk zou moeten bepalen welke bestaansmiddelen dan wél nodig zijn om te voldoen, blijkt dat in de motieven werd gesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet toereikend is in het licht van het vooropgestelde referentiebedrag bedoeld in artikel 14,§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en niets erop wijst dat haar inkomsten haar zouden toelaten te voorzien in haar eigen behoeften én die van haar echtgenoot, temeer nu zij een huurlast heeft van 525€. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hierover verder zou moeten motiveren, of een specifiek bedrag zou moeten vooropstellen. Op grond van de motieven van de bestreden beslissing weet verzoeker, of behoort hij te weten, om welke reden de behoefteanalyse niet in zijn voordeel werd beslecht. Verzoeker is dus perfect in de mogelijkheid om deze beoordeling inhoudelijk te betwisten. Ook in deze zin is een schending van de formele motiveringsplicht niet aangetoond.

Dat de motivering in de bestreden beslissing niet zou kunnen worden beschouwd als een concrete behoefteanalyse, zoals verzoeker betoogt, kan niet worden bijgetreden, nu wordt verwezen naar het feit dat het inkomen van de referentiepersoon de vooropgestelde drempel niet haalt en dat niets erop wijst dat het zou volstaan om te voorzien in de eigen behoeften van de referentiepersoon en die van verzoeker, temeer nu er een huurlast is van 525€.

Waar de verzoeker nog aangeeft dat de gemachtigde de mogelijkheid had om “*alle bescheiden en inlichtingen*” te doen overleggen om de behoefteanalyse te maken, merkt de Raad nog op dat in artikel 12*bis*, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet geen absolute verplichting kan worden gelezen dat de gemachtigde de bescheiden en inlichtingen doet overleggen. Wanneer de verwerende partij redelijkerwijze van oordeel is dat zij, op zicht van de door de aanvrager voorgelegde stukken reeds voldoende is geïnformeerd om zich met kennis van zaken een oordeel te vormen over de werkelijke behoeften van de referentiepersoon en haar echtgenoot, dan dient zij niet over te gaan tot het inwinnen van bijkomende bescheiden en inlichtingen bij de aanvrager. Daarbij komt nog dat verzoeker in casu niet aantoonde dat hij bijkomende informatie had kunnen leveren die nuttig en nodig is bij het bepalen van de behoeften van zijn partner en hijzelf. Er valt in de gegeven omstandigheden dan ook niet in te zien waarom de verwerende partij bij de verzoeker bijkomende bescheiden en inlichtingen had moeten

opvragen. Gelet op de vaststellingen van de verwerende partij, met name dat de voorgelegde inkomsten niet de drempel van 120% van het leefloon bereiken, dat naast de referentiepersoon ook verzoeker zelf van deze inkomsten zou moeten leven en dat de huurlast 525€ bedraagt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk over om in het geval van verzoeker en zijn echtgenote een bedrag van 120% van het leefloon te beschouwen als het strikte minimumbedrag dat het gezin nodig heeft om het verblijfsrecht toe te staan, dit is met andere woorden het bedrag dat zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Zoals reeds aangestipt, beperkt verzoeker zich tot een theoretisch betoog, en brengt hij geen concrete argument bij waaruit zou blijken dat de behoeften van het gezin op een andere wijze zouden moeten worden beoordeeld.

3.3. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn genomen, of dat over de aanvraag niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS